

Борба

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП,

ОНС И ОК НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ
Велико Търново

Година XXXIV

1977

МАРТ

1

Вторник

Вестникът е основан през 1943 година

Брой 26 (3921)

Цена 2 стотинки

„В органите на МВР работят винаги будните, винаги бдителните, винаги готовите да влязат в бой с врага синовете на революционния народ.“

На страж на социализма в България стоят органи, които никаква сила, при никакви обстоятелства не може да преодолее.“

Тодор ЖИВКОВ

Първи март — Ден на самодееца

Празник на народните таланти

Не знам дали друг народ в света има празник на своята писменост и култура, но ние, българите, имаме и то един от най-хубавите.

Миналата година се роди и друг подобен празник, на който чужденците може да се чудят, а ние само да се гордеем — Денят на самодееца. Това е съвсем естествено за България, „република на самодееца“, където през 1976 година имаше близо 437,000 самодейци, ус троили повече от 80,000 концерта, спектакли и изложби пред около 24,170,000 зрители и слушатели.

Художествената самодейност се развива във всички области на изкуството: на родния, песенен и танцов фолклор, музиката, изобразителното и приложното изкуство, театъра, киното. То ва явление в нашата култура е много полезно и най-красноречиво говори за духовното богатство на българина.

В нашето общество се изграждат и формират все странично развити личности —

не само пасивни консуматори на духовни ценности, но и активни техни създатели.

Ние от сърце се радваме на този колоритен български празник и отдаваме заслужава на признателност на безкористните самодейци, които, ръководени от голямата си жажда към красотата на изкуството, поемат доброволно едно допълнително задължение. А никак не е лесно в напрегатното всекидневие, след като напуснеш работното си място в предприятието, уредиш жидението или след работа на полето да дадеш вечерта, а понякога и нощта си на самодейното изкуство. На това са способни само ентусиасти, хората, в душите на които гори вътрешният огън, духовно богатите. С тях ще се срещнеш в есенните и зимните нощи в читалищните салони на селата и градовете, в заводските и профсъюзните клубове, в младежките домове. Самодеецът няма възраст. На това ни учат певците и танцьорите от Горна Липница, където три поколения — внук, баща и дядо

— си подават щафетата на самодейността и символично ни показват отношението на българина към неговото изкуство.

В окръга работят първокласни самодейни колективи във всички области на изкуството. Жива е театралният огън, заветен ни от възрожденските дейци. Нов размах получи в по-ново време музикантът и танцовата самодейност. Съвсем млада, но със забележителни успехи е дейността на кино-фото-клубовете, на актьорите-самодейци от политическите театри. Самобитни майстори възрождат безшувно народните занаяти и разнасят по национални и международни изложби богатството на националния ни дух.

Самодейни колективи обиколиха много европейски страни и с чест защитиха нацията, където изкуството си. Имал съм възможност с очите си да видя триумфа на нашата самодейност, изправени пред високите европейски публичности, да усетя възторга от тяхното изпълнение, интереса към нашето изкуство и да почувствам гордостта, че съм българин. В такива моменти съм имал желанието тук да присъствувам скептиците, за да се уверят с очите си каква е цената на изкуството ни пред света. И съм си мислил още, че много малко се прави в учебните заведения за изучаването му и създаването на любов към него. И е тъжно, когато понякога чужденците отворят очите си за наши духовни ценности.

Първи март е Ден на самодееца, на ревностните разпространители на духовните богатства на българския народ, на самоотвержените агитатори на нашето изкуство, родено в дълбока древност, живо и процъфтяващо днес, благодарение на тях.

Честит празник, неуморни самодейци! На добър час към Петия републикански фестивал!

Христо СТОЯНОВ

Народен ансамбъл „Сидер войвода“ — Горна Оряховица
Снимка Красимир МАРИНОВ

УДАРНИ ДЕСЕТДНЕВКИ

През септември се навършат 10 години от създаването на Завода за радиотехника в Стражица. В чест на този юбилей и на 60-годишнината от Великата октомврийска социалистическа революция работническият колектив е обявил 6 ударни десетдневки.

Всеки понеделник в завода тържествено се издига знамето в чест на колектива, завоювал най-добри успехи през изминалата седмица. Вечера знамето се издига в чест на гилдерен цех 4 с ръководител Петър Бенков и началник смени Иван Любенов и Иван Бенков. Цехът е изпълнил месечния си план на 19 февруари.

Златка ПАШАЛАНОВА

Постановка на самодеец театър

В събота младежкият театър при образцово народно читалище „Напредък“ в Горна Оряховица представи мюзикъл по народни мотиви на Иванка Милева-Дановска „Ха да видим кой кого“.

Самодейният поднесоха един чудесен спектакъл, постановка на Атанас Бахчеванов, сценария — Ангел Бананов.

К. ПЕТКОВА

Месец на литературата и изкуствата за деца

Пионерите и чавдарчетата през тази година очакват за забележителни събития — 60-годишнината от победата на Октомврийската революция, 100-годишнината от освобождаването на България от османско иго и XIII конгрес на Комсомола. Под знака на тези събития от 1 до 31 март в пионерските отряди и дружини ще преминат празниците на литературата и изкуствата за деца под надслов „Здрав ствайте братушки!“ През този месец пионерите и чавдарчетата ще прекарат сред първия свят на книгите и любите герои, сред чудните звуци на песента, сред любите мите писатели, художници, композитори и актьори.

Гости на пионерските от-

ряди и дружини ще бъдат представителният детско-юношески фолклорен ансамбъл „Бъл гарче“ при Окръжния пионерски дом, представителният детски фолклорен ансамбъл „Гусларче“ към Районния пионерски дом — Горна Оряховица, фолклорният ансамбъл към Районния пионерски дом в Павликени, представителният градски пионерски хор „В. Пискова“ — Велико Търново, вокалният състав на ЕСПУ „Ал. Константинов“ — Саишов, актьори от Великотърновския театър, творци от литературната група във В. Търново, композиторът Димитър Терзиев, подвижната книжарница „Матей Миткалото“, писатели от София.

Люба ИЛИЕВА

Среща с млади специалисти

Мястото на специалиста в завода и неговата роля за изпълнението на плана — това бе темата на срещата между младите специалисти и ръководството на Завода за телферни електродвигатели — Велико Търново. Новото в това първо по рода си мероприятие бе модерният по форма сценарий, който даде възможност на всеки от присъстващите да вземе не принудено участие в разговора. Един след друг младите специалисти и рационализатори вземаха микрофона, за да споделят възгледите си от

всекидневие. Изпълнението на плана, трудовата дисциплина, възискателността и прецизността в работата на специалистите, условията за внедряването на рационализаторските предложения и прилагането на новостите в производството бяха основните въпроси в техните изказвания.

Тази година 80 на сто от специалистите работят по лични творчески планове. Младите хора обещаха да внасят над 30 предложения за подобряване условията на производството и на труда.

Румяна ДРАГОЗОВА

СЪС СВОИ ПРИНОС ВЪВ ВСЕНАРОДНОТО ДЕЛО

генерал-майор Радул МИНЧЕВ

началник на Окръжното управление на МВР

Единадесетият конгрес на БКП е важно събитие в живота на Партията и държавата. Неговите решения предизвикват грандиозна научно обоснована програма на обществено-политическото развитие на нашата страна през седмата петилетка и до 1990 година.

Всеки пункт от тази програма рефлектира най-непосредствено в дейността на органите на МВР, чиято призвание е да обезпечават външната и вътрешна сигурност на страната, да охраняват обществения ред, спокойствието и труда на гражданите, да съдействуват за социално-икономическото развитие на нашето социалистическо отечество.

Решенията на XI конгрес и на Юлския пленум, на пленума на Окръжния комитет на БКП за преодоляване на отрицателните явления ни задължават да действваме понастъпателно срещу всички нарушения.

Сега ние работим още по-уверено и резултатно, по-широко се опираме на помощта и съдействието на трудолюбивите хора в окръга, на про изводствените колективи, на цялата общественост. Изключително внимание се отделя на профилактиката. Съвместно с Отечествения фронт, Комсомола, Профсъюзите се провеждат редица мероприятия за изграждане на центровете за възпитателна работа по местоживее, на съветите по профилактиката в предпри-

ятията и стопанските органи зацели, за укрепване и активизиране работата на ДОТ, другарските съдилища и др.

От решенията на XI конгрес и Юлския пленум за нас произтичат много отговорни задачи.

В тази насока свое място имат всички отряди на МВР. Нашата икономика се развива с ускорени темпове, но тя е и обект на престъпни посегателства — от външни врагове и от страна на недобросъвестни, враждебни и престъпни елементи. За това са част и извършващите се кражби, грабежи, присвоения, безотпаднаственост, неадекватна отчитане на стопанските резултати, с цел материално облагодетелстване, помарите и др.

Затова сега по-задълбочено и своевременно се изучават проблемите, които се планират и решават в различните звена на икономиката в окръга. Прави се всичко възможно за премахване на причините и условията, които способствуват за съществуването на горепосочените престъпни и отрицателни явления, за бързото разкриване, разобличаване и наказване на виновниците. Ние много добре разбираме своето място за изпълнение на указанията, дадени в доклада на др. Тодор Живков пред Юлския пленум — да се закрият всички канали и каналчета, по които изтичат народните благ.

Сега в духа на указанията на ръководството на Минис

терството работим за разширяване и подобряване своята дейност, за своевременно информиране на партийните и държавните органи за условията и предпоставките, които благоприятствуват за възникване на отрицателни явления и прояви. Различни и по-широкомасщабни мероприятия се провеждат, за да се осигури на трудещите се спокойствие, тишина, ред по улиците и пътищата, местата за културни прояви и отдиш.

Изключителни усилия се полагат от ръководствата на на шите подразделения за поставяне работата на всички органи и организации, които имат отношение по въпросите на безопасността на движението, съгласно изискванията на нормативните документи. Този проблем е свързан не само с икономически по казатели, а с живота и здравето на трудещите се. Стремим се да работим така, че нашият окръг да стане действително еталон на безопасно движение. Пример за такова отношение им дават най-висшите партийни и държавни институти на страната.

Движението „За образцов в противопожарно отношение окръг“, подготво по решение на бюро на Окръжния комитет на БКП, сега в светлината на новите изисквания е в центъра на работата на служителите от противопожарна охрана. Прави се всичко, за да може нашата организация и профилактика да се съобразява с бързо и

На стр. 2

Професия на силните мъже

Изборът на професия — е афиширане на личността. Силните хора винаги търсят трудното динамичното, дълготрайното. Младши лейтенант Илия Аладжов, командир на взвод при Районно управление на МВР във В. Търново е от тях.

Непосветените в милиционската професия търсят в нея преди всичко криминалното: преследване на престъпници и крадци, тайствени изстрели в нощта. Младши лейтенант Илия Аладжов има „свои“ случаи, с които може да задоволи подобно любопитство. Но когато говори за професията си, той акцентува на необходимостта да се повишава квалификацията и образованието на кадрите, със своето поведение и държание те да възпитават. Като своя първа задача младият командир овладя умението да работи с хората. Неговият взвод е първенец в социалистическото съвременни и ролята на командира тук е несъмнена. „Трябва да си възникателен — казва той, — но преди това трябва да умеем да бъдем самовискателан. Понякога дори то нът, с който поставям зада чата, е решаващ“. И той вярно и точно търси връзка със сърцата на своите подчинени не по пътя на командирските заповеди, а чрез взаимното човешко разбиране и доверие. На някого ще се наложи да съдейства — за отпускане на жилище, на друг — да разреши неправеден отпусък, ще помогне с другарски съвет.

Щастие е, когато един млад човек открие своето призвание, чрез което реализира своя ум и способност в полза на обществото.

Елка СПАСОВА

Произшествия няма...

Илия. Както винаги и сега Цветан седна зад кормилото. Васил имаше друга задача — взираше поглед в затихналите вече улици, бе готов всеки момент да взема слушалката. Сигнал оба че имаше. Никой не ги търсеше. Бе чисто, без произшествия...

Изведнаж една кола изскочи от завоя. Нямаше добра видимост, но водачът „надуваше“ с пълна скорост. На дадения знак не спря. Малко надбягване и... проверка на документите, на багажника на колата. И пак, за кой ли път вече двамата добри приятели слушат все тези оправдания: „Бързах“, „Не съм виждал“.

Колкото и да желаехме с колегата Иван Русков тази нощ да летим с колата по диките на разрушители, фотопаратът все лежеше недоко снат.

— Никого не е било така, късмет имате — смееше се старшина Манолов.

На стр. 3

„Работният ден“ на старшина Васил Добрев Василев от Районно управление на МВР във Велико Търново бе вече започнал. Над града бе легнал вечерният мрак. Телефонът понякога напомняше за себе си, проблясваше сигнална лампичка на радиостанцията.

„Така започна „дежурството“ ни със старши на Цветан Манолов Цветанов и Васил Ангелов

НА САМООТВЕРЖЕНИЯ ТРУД НА СЛУЖИТЕЛИТЕ НА МВР, НА БЕЗПРЕДЕЛНО ПРЕДАНИЕ НА ПАРТИЯТА И НА РОДА СИНОВЕ, НА СМЕЛИТЕ ЗАЩИТНИЦИ НА СОЦИАЛИСТИЧЕСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ ПОСВЕЩАВАМЕ ТОЗИ БРОЙ.

В ПЕРИМЕТЪРА НА БЕЗОТГОВОРНОСТТА

Няколко часа по маршрута на патрулна кола ВТА 77-38

Работата им е като на дежурните в Бърза медицинска помощ. Винаги наред с обичайните, познатите случаи може да дойде непредвиденото, поставящото на изпитание. За тях, както и за лекарите, се сещаме в критични, трудни моменти, когато болката или невъзможността да се справим сами със ситуацията ни карат да наберем телефонния им номер. И с едините, и с другите предпочитаме да не се „сблъскаме“ често, освен ако са ни приятели.

За това сходство мисля по-късно, когато с шофьора Игнат Атанасов останаме в колата, а старшина Атанас Иванов и „стажущият“ при него Димитър Темелков тръгват да извършат поредната си проверка.

Следваме обичайния маршрут и за няколко часа кола многократно пресича патрулната от старшината територия на В. Търново на запад от ул. „Д. Иванов“, включително квартал „Акация“. А периметърът на задълженията включва всичко, което може да се нарече безотговорност, ако употребим тази дума за нарушенията на реда от всякаква калибр. Докато радиостанцията все още мълчи, патрулът обхожда търговските обекти — случва се някой павилион да бъде оставен незаключен или с не изключени отоплителни уреди; заведенията трябва да се затварят в определен час, за да не бъде нарушавано

спокойствието на живеещите в района. И още няколко проверки от обичайните, при които бдителността може да предотврати последствията от нечия небрежност. Докато разговаряме за типичните случаи на произшествия, в по-голямата си част „активна“ на превишения или системно превишаващите дозата си алкохол идва сигналът на гражданин за тежка автомобилна злополука.

На кръстовището на „Магистралата София — Варна“ е останал само „Москвичът“ или по-точно това, което е останало от него. Двумата пострадали, единият в тежко състояние, вече са откарани в болницата. Тежният „МАЗ“, едва не сризал със страничен удар лекия автомобил, е изчезнал от мястото на произшествието. Но все пак е имало свидетел и неговите показания сега са особено необходими. След няколко минути радиостанцията вече започва

издаване на изгява лия водач. Патрулната кола е поела своята посочка, когато следва нова, много по-голяма информация. „МАЗ“ът се приближил в базата си, едва не прегазил хора, ударил линейка, след това още една кола и замислил неизвестно къде. Безотговорността и агресията растат в геометрична прогресия, за минути. В панически страх човекът зад волана бяга (може би след употребата на алкохол) от вината и с това многократно я увеличава. Защото пътят, който може да бъде извършен за ел на нощ (от изоставения, как то малко по-късно се изясни автомобил в „Гриблянка“) в кой да е посочка, в този случай изглежда единствено наказание.

После обстановката отново се усложнява. Радиостанцията фасочва патрулната кола от другия район към дребни произшествия — съседски скандала, в ресторанта на Света гора паднал пиян човек. Полнонощ е. С гениалността на оставящите до утрото часове встъпва в смяната си следващият патрул. А в ня колкото часа, в които в колата имаше и мълчание, и напрежение, и разговори, раз бяха, че само три години раз

делат бившия механизатор от сегашния служител в МВР:

— На мен ми провървя — казва старшина Атанас Иванов. — Две седмици след като постъпих, ме изпратиха на школа. Благодарен съм, че започна работа подготвен.

В неговата класификация на изискванията към младите, сега оформящи своя стил служители на МВР, първите места заемат подготвеността, учтивостта в контактите с хората, доброто познаване на разпоредбите. „Иска ми се то ви, на когото правя забележка или когото санкционирам по някаква причина, не само да не се сърди, но да благодари“. Утопия — си казваме ние, които в подобни случаи трябва да благодарим. „Случаево ли си е?“ — попитах аз. Да, случило се веднъж. А да ли е толкова невъзможно, щом га лекарите, колкото и да ни е боляло, благодарим?

Всяка нощ или сутрин, в зависимост от смяната, той трябва своята работа, в която особено важно е да нама ляват „плевелите“ внашето по ведение.

Николина ЯМБОЛИЕВА

СЪС СВОЙ ПРИНОС ВЪВ ВСЕНАРОДНОТО ДЕЛО

От 1 с.р.

динамично изменящата се в пожарно отношение обстановка в окръга. Концентрацията и специализацията, внедряването на новите технологии, петдневната работна седмица, увеличаване сменността на работа, всичко това предявява нови, по-високи изисквания към нас. Главно е този въпрос добре да се разбере от стопанските, административните и партийните ръководители, защото без тяхната активна помощ не могат да се постигнат добри успехи.

Направеното от нас е едно добро начало. Под ръководството на Окръжния комитет на Партията, имайки за пример големата прозорливост, широките размах, принципен и научен подход при разработване на материалите и решението на XI конгрес и Юлския пленум, изключителния организаторски талант и трудолюбивост на др. Тодор Живков, ще отдаваме всичко, за да изпълним задачите, стоящи пред нас, да се отблагодарим за грижите на Партията.

Следователят — професия на огнева позиция

Свикнали сме да си представяме работниците от МВР като хора сурови, строги, не много разговорливи и да изпитваме уважение, да не кажем дори страх от тях. Може би това се дължи на асоциацията от миналото или от естеството на тяхната работа, свързана със залавянето, разследването и предаването на оргавите на съда на хора, на рушили законността в нашата страна.

С подобно чувство влязох при зам.-началника на следствен отдел към Районно управление на МВР във Велико Търново Росица Винчева. Подкупващата усмивка на младата жена, нейното толкова естествено държание, ме изведоха веднага от това състояние и разговорът ни потече.

Беше ми приятно да слушам интересния разказ за тази жизнерадостна жена с позиморени и зачервени от напрежната работа очи, но с весели пламъчета в тях. За своя осемгодишна стаж като следовател тя бе имала среща със стотици, ако не и хиляди човешки съдби — тревожни и тъжни. И може би затова, когато се еръшаше за примери от своята практика, пламъчетата в очите й ту загасваха, ту припламваха със стряскае блясък.

Винчева спря и като че ли за да потвърди моите мисли за следователя доведе:

— Много трудна, тревожна и напрежната е нашата работа. В нея не може да има слабост, защото работим с хора, с човешки характери, и към всеки трябва да подходиш по различен начин.

Оптимизмът на следователя отово изби в заразяваща усмивка:

— Моите приятелки често ме питат как ваставям сериозно по време на следствително, понеже по характер съм много весела. А знаят ли те колко пъти ми е било толкова трудно, труд но, до слъзи... Трябвало е всяка цена да се добере до истината. А тя е скрита зад девет завеси, които е нужно внимателно да повдигнеш, и без да озабобиш човека, да му докажеш вината. Той трябва да види в тебе не само пазителя на закона, го и приятеля, А то ва е дяволски трудно. Идва

хора е тежки характери. За стават пред тебе като звериета, които трябва да усмириш, да укротиш и дори да опитомиш.

Други идват с недоверие, със страх. Ти трябва да ги спечелиш. Не са рядко и случател, когато получаваме за задържани хора характеристки от лоши по-лоши, написани сухо, чиновнически. Има в тях всичко, няма само човешко. И следователят трябва да тръгне през тъмните дебри на неговата душа — едно не вероятно трудо пътешествие.

Винаги срещам ми с нарушителите е един напрегнат психологически двубой. Идвамат се мъчим да се опознаем взаимно и да набележим по-гатайната си тактика. Аз винаги се старая да видя и в най-закоравелия престъпник преди всичко човека. Воля свободни беседи, интереси, сувам се от неговите интереси, от средата. Ходя с него дори на разходка, в сладкарницата. Много от тях ми стават приятели, други — врагове.

По цели нощи ме стряскаат кошмарни сънища, когато не съм направила всичко, за да открия докрай истината. Та нали изпращаш човек в затвора. Поемаш върху себе си такава отговорност.

Наскоро разследвах турски гражданин, прегазил с колата си човек. Макар и получила си наказание, той си тръгнал от България с добри чувства. При повторното си идване у нас той сподели с мен, че когато говорил със своя брат, юрист в Турция, как е протекло следствието, той не искал да бяра. Спечелен е един приятел на страната ни. А тона също влиза в нашите задължения.

Следователят трябва да бъде човек с голямо сърце и същевременно желязно принципи. Колко клетни и отгорчения от близки на предадени от мен на съда съм понесла! Много пъти ми е идвало да напусна. Но моите приятели никогата не са ми вървали. Защото знаят, че аз не мога да изгятам от себе си, от работата, която толкова ми допада с голямото й разнообразие, с тази вечна борба за търсене на истината, дори с всичките й тревоги.

Тръгвам си, озарен от усмивката на следователя, от блясъка в нейните очи. И си мисля, че с високата си култура, с умелата си психологически подход и отзивчивост сигурно успява да стопи леда на недоверието и в най-упоритите и да издига авторитета на високата си дължност.

Когато слушах и наблюдавах Росица Винчева, аз разбрах, че тя отдава на професията си цялото си сърце и не можех да си я представя на друго място, освен на тази позиция в битката за истината и справедливостта.

Христо МЕДНИКАРОВ

Един от стотиците

Течаха последните часове на старата година. Новата трябва да прекарам при близки в Габрово. Времето беше приятно, пък имам на разположение и удобно превозно средство.

Когато завих край кино „Искра“, на път за парка „Толбухин“ забелязах наскоро поставен знак, забраняващ влизането в улицата. Потърсих изход от създалото се положение в улицата от лясната страна. В този момент ме посрещна една лека кола. От нея излезе млад човек със „стон“.

— Колега, защо давате ляснига, когато забивате надясно?

Какво можех да кажа, освен да призная грешката си. Същевременно трудно ми беше да се оправя и да изляза на главния път за Габрово.

Младият човек разбра това и спокойно каза:

— Следвайте ме!

Когато стигнахме на чист път, той излезе от колата и се усмихна:

— Приятно прекарване на Новата година!

През цялото пътуване аз какво хубаво чувство ме изпъдаше. То идваше от благата усмивка на младия човек, от неговото вежливо отношение. Мислех за него. Скоро неговите приятели и близки, цялата родина ще срещнат Новата година. А той в тези минути иска да бъде полетен на обществото, на хората. Нищо, че само преди няколко часа е оставил служебната кола на предприемача и сега кръстова улиците на преяногодишния Търновград, пълен със светла радост.

По-късно научих, че работи като шофьор във „Вторични суровини“ и се казва Николай Кожаров.

Неговата постъпка показва какъв трябва да бъде днешният нешатен сътрудник на ХАТ. На фона на това, което понякога наблюдаваме, тя е още по-красноречива.

Илия ВАГЕВ

Активна дейност

През последните две години доброволният отряд на трудещите се в Долна Оряховица развива активна дейност. Това пролича и на годишното събрание на отряда. Посочи ха се успехите на младите регулировачи и огрядници по КАТ, които не са допуснали автопроизшествия на територията на града. За пример бе посочен Стефан Тополов Папазов, който през една го емъриска гош на миналата година успя да залови опасен крещ, като прояви хладнокръвие, смелост и храброст. За активна дейност бяха наградени 8 огрядника, между които 4 онянева

Иван ХАДЖИВАНОВ

БДИТЕЛНОСТ

Снимка Иван РУСКОВ

Амбицията да върнеш човек в строя

Всяко произшествие за експертите от научно-техническо отделение на Окръжно управление на МВР крие много неизвестни. Злополука или престъпление, автомобилна катастрофа, но по чия вина, кражба, домос или клевета — кой е авторът? Понякога трябва да се спаси човешки живот — минутите са преброени, често — да се залови стар „клиент“ или пък да се докаже стелента на вината и в крайна сметка — винаги истината.

В името на тази истина всекидневното на майор Табаков, подп. Дуков, капитан Пеев, капитан Колев и капитан Бобчев не се помества в рамките на осемчасовия работен ден. По това работа та им прилича на лекарската професия. И по още нещо — по готовността да решат неизвестните в една съдба да върнат човека в строя.

Излишно е да изброяваме средствата и методите, които поведат криминалистите по „следата“ на едно произшествие. Това може да се посочат във всеки учебник по криминалистика, пък и достатъчно филми и романи ни поднасят изобилие от факти на тази тематика. Освен това тези средства и методи всеки ден се усъвършенствуват, специалистите тук постоянно повишават знанията и квалификацията си, защото,

както често обичат да казват те, хората от „задния двор“ на живота също се усъвършенствуват. С други думи, нито на гняната интелигентност не е факт за подценяване или пренебрежение. По-важното е, че тук винаги се работи търпеливо, точно и прецизно. Често изходът от заплетени криминални истории се решава именно тук, с помощта на сложната техническа апаратура на химическите препарати и диктоскопичната експертиза. Гледам наведените над микроскопите мъже със спокойни лица. Анализират, сравняват и за кой ли път прерават обемистите картотеки на „клиентите“. Може би двест тази харотеката ще се „обогати“ с още една човешка съдба. Впрочем, човекът оставил следа, е оптимистично млад, може би... Но тук прогнози не се правят. Прог

нозирането е за следователи те, педагозите, психолозите а тук просто се доказват факти и обстоятелства. Ето, могат да ти покажат двайки, цигари, бомбони в примамливо-пестри опаковки, подарени някому от любезни чужденци. Ще се намерят и всякакви „чудодейни“ лекарства от респектиращи западни фирми, предложени на наши граждани с най-добри намерения. Но процентът на опитите в тези наваии „сувенири“ доказва именно недовербамереност. В химическата лаборатория на отделение то инж. капитан Пеев често открива и „тайните“ на рецептурите на лекарствата, приготвени от самозвани „на родни“ лечители. Може би за лековерните пациенти не са без значение някои от съставките на тези церови: смляе, печен коешки дроб или кучешки мозък, косми от животни. Но това не са те пични моменти — навярно ще каже недоверчивият читател. Вярно е, че не са. Те просто доказват разнообразието на работата в едно отделение, което обслужва няколко окръга в страната. Затова пък твърде типични са слу

чаите, в които, често дори без да подозираме, тези строги мъже с респектираща професия бдят над нашето здраве, над спокойствието и гражданските ни интереси. Без тяхна помощ медицинските работници не пристъпват към лечение в случаите на отравяния с неизвестен про изход. Те контролират стандартите на напитките и хранителните продукти в заведенията за обществено хранене. Често с тяхна помощ се разрешават и научни спорове. Ако стане дума за „Калорията пръстен, те скромно ще заявят, че са взели участие в изследването на скелета и диademата на Калоян.

За тяхното богато и трудо всекидневие може да се разкаже много. Случаи, изпълнени с героизъм и себеотричане — колкото щеш. Но всеки от тези строги мъже си има поне един, в който е вложил не само необходимата доза професионално умение, но и някакво пристрастие. То може да се нарече амбиция или просто необходимост да дадем нещо от себе си. За да се докаже истината, да се решат неизвестните в една съдба. Да се върне човек в строя.

Мария КАЧАКОВА

ЗОВЕШЕ ГО ДЪЛГЪТ...

Едно слънчево зайче „прескочи“ през зорците на кабинета, потанцува върху стените и спря над купчината книги в единия ъгъл на бюрото. Широкоплещият подполковник от НМ се усмихна: „В декември това не е толкова неприятно!“ — помисли си той и отново се наведе над книгите — доверена предстоеще партийно събрание, ще да разглеждат новия закон за Народната милиция и трябва да се подготви добре. Многогодишният стаж като партийен секретар — повече от 15 години, го беше научил, че преди да говори на другите, нужно е сам да знае много.

Не го оставиха да работи дълго. След краткочувстване в кабинета влезе строен офицер.

— Заповядай! — покани го с ръка подполковникът — Трябва да поговорим.

— Когато през април 1945 година току-що пристъпих в редовете на ударния юмрук на

пролетариата, фронтовият Цено Йорданов Цачев, ме предполагаша, че 15 години по-късно върху плещите му ще да легне тежката отговорност на партийни секретар. Тогава беше зает с друго — трябваше да се потуши брожението на редакцията, да се защити и утвърди авторитетът на току-що извоюваната народна власт. И един от първите, които се включават в спор мирания отряд от милиционери край българо-гръцката граница е Цачо Йорданов: няколко години преминават на строежа на язовир „Ал. Стамболийски“ и 1950 година идва с присвоено на първото офицерско звание.

... Телефонът иззвъня.

— Слушам!

— Открита е кражба в село Б. Пригответе се! — излука гласът на дажурния.

— Нали се разбрахме! — усмихна се окуражаващо подполковникът, отправяйки младия комунист. Задълженията на партийния секретар се преплитат с преките служебни задачи — на експерта.

Посетителят излезе. Подполковник Йорданов се замисли. Колко често се налага индивидуалната работа с един или друг милиционер. Младите хора са в павликиско районно управление, неупекпани и като характери, и като служители. Без достатъчно жизнен опит. „Нуждаят

се момчетата от приятелска ръка, другарски съвет — помисли си той. — Трябва да им се даде, трябва да им се покаже... „Партийната организация при РУ на МВР в Павликени навреме е осъзнала, че тези проблеми не могат да се решават по друг начин освен с активен, тактичен подход, максимално съобразяване с характера на отделната личност, с особеностите на възрастта. Конкретната и действителна индивидуално-възпитателна работа е необходимост и за всички служители, но е особено подчертана при младите милиционери.

Освен това в Районното управление — Павликени с успех се ползват личните беседи на секретаря с партийните отговорници с пропандистите. Към помощта на партийната организация често се обръща служебното ръководство на управлението.

— За един политработник — споделя подполковник Йорданов — е много важно човешкото присъствие. По този закон се гради неговият авторитет на ръководителя и възпитателя...

Телефонът остро иззвъня.

— Колата е готова! Тръгваме! — излука глас в слушалката.

Дългогодишният партийен секретар Цачо Йорданов стана. Зовеше го дългът.

Йордан ДЕНЧЕВ

Подвиг, който наричат работа

И тази вечер майор Тодор Манолов не тръгна към дома си. Пое по стъбището към пристанището да посрещне двама „пътници“, идващи от далеч. Десетгодишната служба в органите на МВР му бе предлагала какви ли не случаи. Но с моряци ли бе се занимавал. Смесил се с останалите посрещачи, той спокойно се разхождаше по кея. Първото действие на „сценария“ предвиждаше наблюдение и слежение отдалеч.

От току-що акустириания шепот слезе старшина на шлеп Георги Пухлев, с голяма, пълна чанта. Вървеше спокойно, уверено и с немалко самочувствие. Пречина бързо стъпалата през парк „Кале то“, прекося централния площад и тръгна на изток по главната улица. Майор Манолов се увери, че всичко започна според предвиденията. Без колебание Пухлев влезе в павилиона на Пейо Павлов към РПК — Свищов. След малко излезе с празна чанта.

— Извинете, гражданино! Моля, дайте си паспорта за проверка — приближи майор Манолов с другаря си.

— Аз съм моряк и всичко съм оставил на пристанището — каза Пухлев с известна безразличност. — В мен няма никакви документи за самоличност.

— Откъде идвате с тази празна чанта?

— Ходих при шивача да я зашею, скиса се по пътя.

— Много се извиняваме, но ще трябва да лойдете с нас за проверка.

Майор Дунав заведе Пух

лев в Районното управление на МВР — Свищов, а майор Манолов влезе в павилиона.

— Пейо, биди така добър, покажи стоката, която ти донесе морякът.

— Не съм виждал такава лице, да те имате грижа?

— Добре! Хайде да започна там павилиона и да отидем на очна ставка в МВР.

— Въпросът е ясен вече — отрони Пейо и наведе глава.

„Тези блузи и чорапогачи са малко. Дотесена е повече „стока“ — реши Манолов. С представител на митническата тръгна обратно към пристанището за проверка на целия платателен съд Мракът вече бе притиснал кея. Горещите прозорци на ресторант „Кале то“ потъмняха, го Манолов мислеше само за едно — ще открие ли всичко, скрито в огромния трюм? Оказа се, че през това време помощникът на Пухлев, Неделчо Неделчев, също го е бездействувал. С шофьора на частен джип патоварили на брега употребявали гуми с левка кода „Жигули“. В шлепа бяха открити още гуми, чучалци с магнетофони, платове, блузи, бикини... Майор Манолов гледаше купа с упогребявани гуми, взети според признанията на Неделчев безплатно от така наречените мурги в ГФР и Австрия и възмущение излезли гърди те му. „Не само контрабандисти, го се превърнали и в боклукчи“ — ядоса се той.

— Има ли още такива, които купуват отпадъците на

Запада...“

— Разкриването ни е първият удар за нас — признава Неделчев при разпита.

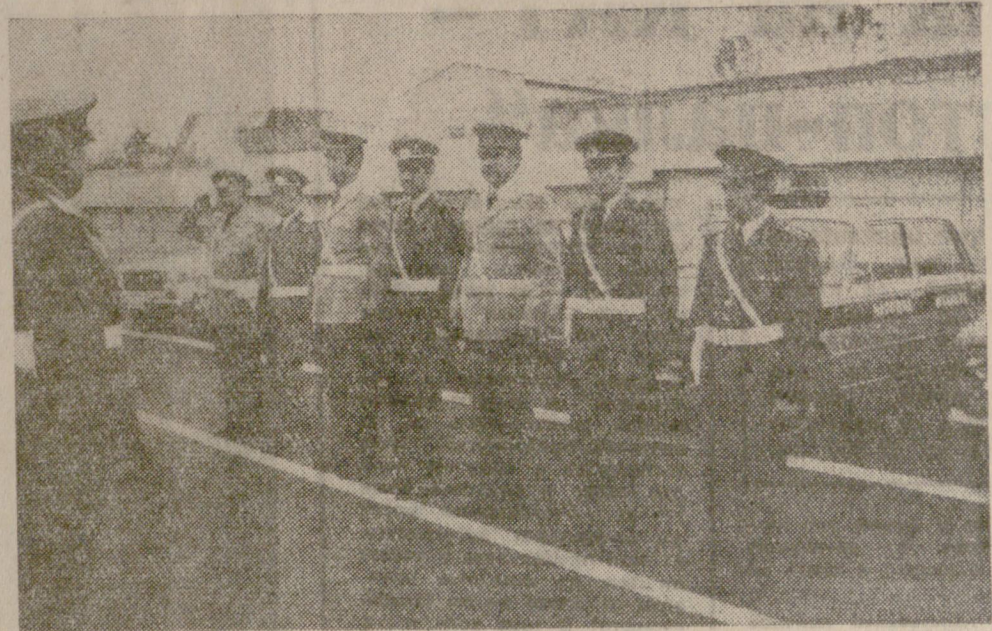
Според първоначалния план, те трябвало да разтоварят „стоката“ в Русе. Не по се усъмнили и по пътя променили решението си. Вероятно от Лом се обадил по телефона колата да ги чака в Свищов. Без да знаят, че в същото време майор Манолов също е нанесъл поправки в „сценария“, си.

Майор Тодор Манолов е от тези служители, които са устойчиви, настъпателни в работата си — казва зам.-началникът на Районното управление на МВР Яким Якимов.

— Много добре работи с ръководствата на предприятията по въпросите за профилактиката.

От началото на годината досега майор Манолов е провел 11 срещи с трудовоколективни, системно беседва с хората, настоява за постоянна бдителност за опазване на социалистическата собственост. Той има личен принос за предотвратяване, разкриване и възстановяване на хиляди хиляди левове. При отчитане на съвкупния резултат е първенец между колегите си, занимаващи се с въпросите на стопанската престъпност. Всяка задача за него е едно съмотоляване. Похваляват ги за дела, равняващи се на подвиг, мисли си, че просто всекидневно върши работата си като комунист от предните редици на служителите от МВР.

Ангел СТОЯНОВ

ПРЕД НАРЯД

Заради човешкото спокойствие

Обичайният живот на градските улици. Толкова познати са фасадите и оградите, а толкова различни като настроението, като ситуацията. Угрижено женско лице. По лещки е хайно разваляна чанта. Високо момиче с красива прическа. Мярват се за миг познати и непознати лица през стъклата на колата...

— Спира за малко!

Нима пак има нарушители в ритъма на обичайния живот на улицата?

Кирил Радков, „удря“ спирачка. Неделчо Иванов излиза от колата. Така е през всяко дежурство на този автопатрул към Районното управление на МВР в Горна Оряховица.

МОМЧЕТО С ШУБАТА

Спират го до Винарската в Лясковец. Забрал документи за управление на мотора. Откъде се връща ли? Работи в „Мизия“, пощата смяна бил. Къде живее? На улица „Нш“ в Горна Оряховица, над градската градина. И уж всичко е я ред, а след показата да ги последва в колата хуква да бяга. После става

ясно: Милчо Минчев, бул. „Македония“ 36 в Горна Оряховица, освен мотора е откраднал и два грамофона от селскостопанския техникум в Лясковец.

На патрулната двойка помага отличното познаване на района — до градската градина няма улица „Нш“...

ЧОВЕКЪТ С ЧУВАЛА

Около десет часа вечерта. Пред Винарската в Лясковец. Сред излизаните от смяна работници един, с чувал в ръка, озъртайки се, бърза

към колата си. Проверка, обръкани обяснения. Руси Русев, живущ на „Георги Димитров“ 4, Лясковец, без решение изнася анио...

СЛУЧАЯТ С КОЛАТА

Съобщение от управление: открадната е кола. Проверката дали се гамира в техния район започва веднага. Периметърът съсем се стес-

нява, а от колата — ни следа. Досега се да прозерят и около магистрала в Лясковец. Между дърветата пиялият крадец спял зад волана.

СЛУЧАЯТ С ГУМАТА

Когато минава край Авторемонтния завод в Лясковец, прави им впечатление: някой вали гума на една от колите. По това време и натъгено работят само хора с лоши намерения. Недобри се

оказват намеренията и на Севдалин Кавръков от Шивачево — защо пък да гяма още една гума за собствена си лека кола?

◆ На стр. 4

ПРОИЗШЕСТВИЯ НЯМА ...

◆ От стр. 1.

Едва към полунощ в Районното управление докочаха двама нарушители. Навърнали една торба с фаянсови плочки от строителния обект, заловили ги на път за в къщи.

Изправени пред фотообектива, братята Първан и Иван Стоянови молеха отчаяно за пощада...

...Цветан застана отново зад кормилото. Кола та се движеше бавно, спокойно по заспалите вече улици. И все така ритмично се люлееше малкото флагче „Автопатрул-първенец“. Минаваше вече полунощ...

Петър КАИШАНОВ

Снимки Иван РУСКОВ

Снимки Иван РУСКОВ

Трудният път

Първият случай. Него оперирал работника криминалният отдел на Районното управление на МВР във Велико Търново Ганчо Рачев не забравя. Една кражба на зърнени храни го поведе по планинските пътища към малката махала Горановци, където стигна късно вечерта. А на другия ден по обратния път с него беше и крадецът. По-късно, при следствието се оказа, че дело на същия човек са още ред кражби по частни домове в района. Сред част с младия представител на народната милиция обаче сложи край на престъпните му дейности. В планинските махали можеше да спят спокойно.

и така ден след ден кръгът се стеснява... За любителите на криминалните филми всичко става ясно много бързо, много лесно. Тази работа в техните предстани неизменно се свързва с автомобилни преследвания, с епични схватки, с престрелки, в които героите стрелят с невероятна точност. А колко различно е всичко в действителност. Колко работно, колко напрежение, колко усилия съвсем обикновени, съвсем делнични са необходими да се открие един крадец. Защото това просто може да бъде човек от друго място, от друг окръг, който е ми

нап. откраднал нещо, никой не го е виждал, никой не го е чул, а и той едва ли ще се върне повече в града. Тогава? Трудно, много трудно може да си спомни Ганчо Рачев всички главоблъсканици от подобен род, които е решавал за тези 27 години от както работи в милицията. Но още по-трудно му е да си спомни случая, когато престъпникът е оставал неразобличен.

Туристическият заслон във Велико Търново миналата година два пъти беше ограбен. За разкриването на първия крадец, гастролер от Силистра, беше необходим месец, за втория — от Малк чифлик, само седмица.

Или онзи случай, когато бяха разбити цяла серия огнеупорни каси в окръжния град. Мълвата телеше набираше скорост, а престъпникът вече беше в милицията.

Има случаи, когато разкриването на престъпника става още по-бързо. Миналата година на автогара в Велико Търново откраднаха от един гражданин 220 лева. Извършителката беше заловена веднага.

Толкова пътища имаше тогава пред Ганчо Рачев. Той избра най-трудния. Но сега не съжалява. Тези години са отдадени за хората, за тяхното спокойствие. И няма по-голяма награда от това „Благодаря“ на хората, на които си помогнал в труден за тях момент. А на него му се случва много често да чува тази дума.

Николай ТОМОВ

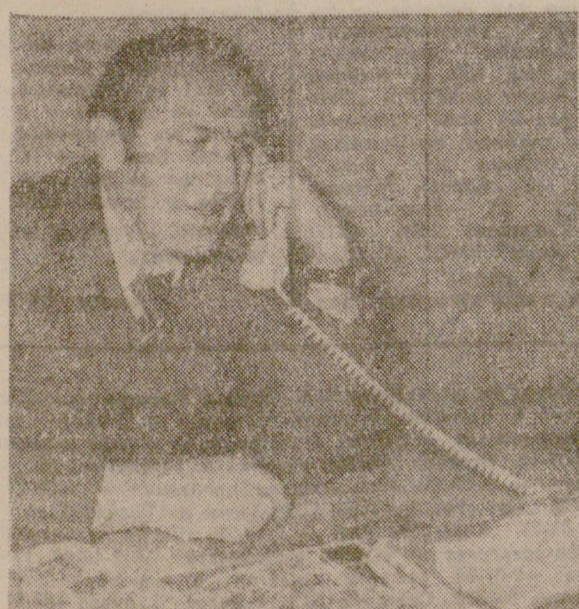
Старшина Илия Борисов е общински милиционер в гр. Бяла черква. Районно управление на МВР — Павликени, носител е на значката „Отличник на МВР“.

Иванка Кисова е дългогодишна служителка в Районно управление на МВР — Павликени. Тя с любов и старание се отнася към своите задължения като завеждащ паспортна служба.

Снимки Георги ТОМОВ

СЛЕДИТЕ ОСТАВАТ

Дежурството на майор Стоян Бояджиев вървеше нормално. Телефоните звъняха припряно, патрулната кола идваше и след кратки разпореждания отново по литеж по своя маршрут. Но към 22 часа при него преобладаваха и уплашени се втурнаха младежи и де войки. Някаква човек ги нападнал. Настоял да види лицето на момичето. Било доста тъмно, та успял да грабне дамската чанта. От страх и притеснение едва успели да запалят колата и право тук...

Оперативните работници бързо свършиха възложена задача. Доведено бе лице, за което имаше косвени улики, че може да е търсеният престъпник — Гласът му е същия — потвърди момичето.

— Но дребните май че бяха по-различни — усъмни се младежът.

— Ще видим — успокои ги дежурният офицер. По сле се обвърна към четирисетгодишния мъж:

— Е разкажи...

— Аз нямам какво да река. Станапа е грешка... Бояджиев се усмихна. Този диалог му беше познат. Само че човекът отсреща не знаеше, че майорът никога не се предава. И в крайна сметка винаги печелеше във войната на нерви.

— Смети са отпечатъците, оставени от пръстите Ви по вратата на колата, която сте отворили със сила... Мълчание...

— Защо извършихте това престъпление? Събеседникът бе навел ниско глава.

„Всичко както, тишината помага на човек да мисли по-добре. Ако е някой речовит, току виж, удавил ме в празни приказки. Е, да видим разсъждаваше в себе си Бояджиев — какво знам, какво не знам...“ Четирисетгодишен. Неосъждан. Отсега да започне своя прощупваща по кривия път — изключено! Справката показва, че материално е добре осигурен. Значи парите в чантата нямат за него значение. Той беше излязъл навън от града с кола. За

що не избяга веднага след престъплението! Не, интуицията не лъже: Това е той! Но как, как да се докаже!

Бояджиев имаше навика да се усмихва дори, когато решава съдебносни неща. „Интуицията — при смя се на себе си той — кой беше казал, че това е най-добро средство да се ориентираш светкавично в погрешна посока. Нужна ми е още една единствена справка.“ И макар да бе среднощ, позвъни. Съвнесеният глас не беше сърдит. „А, да, зная го. Добър човек, ама е луд по приятелката си. Тъкните ми опсваш момичето, прилича на нея...“

Достатъчно! Двубоят беше приключил. Въведоха отново мъжа. С равен глас Бояджиев започна да разказва биографията на своя късен гост. В един миг наблюдателното му око забеляза как она се надигна от стола. Значи вървеше по явна следа и на несе решителния удар.

— Ти чакай приятелката си. Но тя не дойде. Ти ослепя от ревност. В тъмнината помисли, че момичето е твоята любима. Понска да видиш лицето ѝ. Това не ти беше достатъчно. Грабна чантата. И от паспорта се убеди, че там не е била обичаната от теб жена. Това е всичко.

Мъжът стоеше прав. Дишаше тежко.

— Сера!

— Отиваме да вземем чантата. В колата ти я няма. Значи си я хвърлил някъде.

Тръгнаха. Слизаша бавно по стръмния път. Заедно, един до друг, макар че мястото беше тясно. Намериха това, което търсеха.

— Едно не ми е ясно. Защо не избяга с твоята кола! Алибито ти беше сигурно...

— Стана ми съвестно. Аз даже ги потърсих, за да им върна чантата...

Някъде далече небето розовееше. Денят се раждаше. Мъжете вдъхваха с пълни гърди свежия въздух.

Единият се усмихваше по навик. „Гледай ти, заради упоритостта си мълчане този гражданин ще дойде до по-лучи най-малко три години присъда. Юристите биха казали: „има действие, наказуемо от закона, има вина, но няма улик!“ Аз бих допълнил: „Има човек, чиято душа си дължен да отключиш, за да узнаеш истината. Другото е лесно...“

Тежките стъпки оставяха следи. В сърцето на един случаен престъпник остана мъничко топлина и обич към непознатия до преди няколко часа офицер...

Срещата ми с Бояджиев стана отдавна, в навечерието на Нова година.

— Очаквате ли нещо от нея — го попитах аз.

Последва познатата ми вече усмивка.

— Ами нали и аз съм човек като всички останали...

Оказа се, че най-голямата мечта на комуниста Стоян Бояджиев бе вместо цифри, в неговите бяха щрихите да бъде отбелязано ланонинно: „Няма произшествия“. Впрочем да бъде по-точно, още една мечта има той. Заедно със съпругата си и своя син е решил да вземе участие в първата национална филмелна изложба на тема: „Филмелната в семейството“. Тя ще бъде открита през март в Горна Оряховица в малкото минути, когато е сред най-близките си хора, с радост се посвещава на любимото за нимание.

...Вече тринадесет години Стоян Бояджиев работи в системата на МВР в Горна Оряховица. И е от тези трайни следи кенто в сериозни ситуации, изискващи бърза ориентировка при разкриването на престъплението, така и с ведрия си характер сред своите колеги. А нали това е най-важното в един човек живот — да остави своя диря.

Мария ШАЛАВЕРОВА

Снимка Атанас ЖЕЛЯЗКОВ

